

[Krag.]

vi havde været villige til at forhandle om, og den Lovgivning, som den højtærede Minister — rimeligvis til sin egen uhyre store Overraskelse — fik gennemført ved Loven af 19. Oktober 1931. Der var en meget væsentlig Forskel. Men man kan naturligvis sige, at man for at opnaa et stort, et værdifuldt Gode finder sig i en Ordning, som man i og for sig som isoleret Foranstaltning maatte misbillige. Man kan sige: Paris er vel en Messe værd, lad os bringe Ofret, bare vi ved, det er det sidste, at det er sidste Gang, vi skal ind i en Debat paa et Grundlag som det, der foreligger her i Dag; og det var saaledes vi ræsonnerede. Jeg kan i een Henseende beklage den højtærede Minister, nemlig fordi han paa Grundlag af det Panterspring, om jeg maa bruge det Udtryk, der blev gjort fra konservativ Side i denne Sag, forhindrede i at faa etableret en rolig og saglig Overvejelse af hele Spørgsmaalet.

Saa vendte den højtærede Socialminister tilbage til et kært gammelt Emne. Han vilde jo ikke være den, han er, hvis han i det hele taget stod paa denne Talerstol og undlod at gøre dette. Den højtærede Socialminister skildrede sin egen glimrende Indsats i den sociale Lovgivning i Modsætning til det Dilettanteri og Makværk, som jeg har bragt til Udførelse. Den højtærede Minister har, Gud ved hvor mange Gange, udtalt, at medens han har fremsat et Forslag, som formentlig — i hvert Fald da af ham selv — betragtes som Verdens ottende Underværk: Forslaget til Socialreformen, saa har Forgængeren, altsaa jeg, i det hele taget ikke rørt en Finger for at tilvejebringe forbedrede Tilstande.

Jeg under gerne den højtærede Minister enhver Glæde, som kan opbygge ham selv, og som ikke gaar ud over andre, og derfor under jeg ham ogsaa gerne Glæden over det Underværk, han har præsteret. Men maa jeg sige til den højtærede Minister, at foreløbig er det dog kun Papir og Tryksværte, selv om jeg anerkender det store Arbejde, der ligger bagved. Og skulde der hælde den højtærede Socialminister i hans Egenskab af Regeringsmedlem noget menneskeligt i en nær Fremtid, saa tror jeg at bortset fra den Bunke Papir og Tryksværte og den personlige Tilfredsstillelse, som det kan have været at gøre det Arbejde, som ligger bag det, og som jeg altsaa fuldt ud anerkender, saa vil de Spor i den sociale Lovgivning, som den højtærede Minister har sat, være svage, de vil ikke bære langt ud i Fremtiden.

Jeg tror, den højtærede Minister, naar han fremsætter Udtalelser af den Art, burde erindre, under hvis Styre store sociale Fremskridt ogsaa i Praksis er blevet gjort. Lad mig henpege f. Eks. paa Aldersrenteloven, i hvilken Forbindelse den højtærede Socialminister som Medlem af det andet høje Ting jo ikke var til at faa i Tale. Lad mig nævne Arbejdsløshedsfonden og hele den Tilrettelæggelse af den nugældende Arbejdsløshedslovgivning, som kun manglede det, som vi af al Kraft har bestræbt os for at skabe og ogsaa fik skabt til Dels i 1927, men i utilstrækkelig Form: Fortsættelseskasserne, for at være, efter min bedste Overbevisning, den bedst underbyggede Arbejdsløshedsforsikringslovgivning, der findes i noget Land. Lad mig nævne Invalidlovgivningen. Der har den højtærede Minister og jeg gennem Aarene paa udmærket Maade samarbejdet ved denne Lovs Gennemførelse i Livet. Lad mig nævne Loven om Børns og unge Menneskers Arbejde.

Jeg tror, at paa en hele Række Omraader kan jeg i min Ledelse af de sociale Anliggender her i Landet pege paa betydningsfulde praktiske Resultater, hvad jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Minister ikke vil benægte. Og jeg vil sige: Jeg under ham som Socialminister en Fremtid, der kan give saadanne Resultater. Og naar jeg siger det, knytter jeg naturligvis dertil Haabet om, at den Klogskab i Forhandling med andre Mennesker, som er Betingelsen for at naa Resultater, og som han hidtil ikke har vist sig at være i Besiddelse af, i Fremtiden maatte blive ham beskaaret, saaledes at han en Dag kan møde frem og pege ikke blot paa Papirbunken, ikke blot paa det Arbejde, der ligger bag, men ogsaa paa praktiske Resultater. Indtil den Dag kommer, synes jeg, at han skulde indstille sine sammenlignende Øvelser, naar Talen er om, hvad han og hvad andre har udrettet.

Som jeg sagde: I Administrationen af Invalidlovgivningen har den højtærede Minister og jeg gennem Aaringer samarbejdet — efter min Opfattelse paa bedste Maade —, og derfor siger jeg ogsaa den højtærede Socialminister Tak, fordi han her bekendte, at jeg havde været en elskværdig Chef. Men den højtærede Minister gjorde ganske vist i Forholdet overfor mig, ligesom han i sine Cirkulærer har gjort overfor de frie Erhvervs arbejdsløse: hvad han strøede ud med en flot Gestus med den ene Haand, samlede han omhyggeligt ind med den anden, for saa føjede han nemlig til: En